

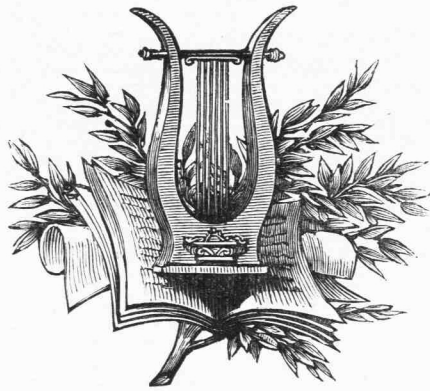
τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, βυθιζόμενοι εἰς τὴν ψυχὴν μας. . . Ἄ! Πόσον ζωρὰ ἀναπολῶ τὴν πανεύμορφον ἐκείνην ὕπαρξιν, ἣς τὸ σύνολον ἀπετέλει μίαν αἰθερίαν ἐναλλαγὴν χρωμάτων, ἀληθῆ σπατάλιν μύρων, μίαν πλημμύραν πετάλων τῶν ὀροσερωτέρων ἀνθέων, καὶ πόσον σύντομον ὑπολογίζω τὸν παρελθόντα χρόνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ μαγεία τῶν ἡχῶν, τὴν ὁποίαν τόσον γλυκὰ ἀπέδιδον οἱ ἄβροϊ δάκτυλοί της, μάλισ ἐθώπευον τὰ ἐλεφάντινα πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐθύθιζε τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄλλον κόσμον ἰδανικότητος! . . .

Καὶ ὑπὸ τὸ βαρὺ, τὸ ἄλκτον πένθος, ἀπομακρυνθεῖσα τοῦ κόσμου, καὶ μίαν καὶ μόνην γνωρίζουσα ὁδόν, τὴν πρὸς τὸν τάφον τῆς ἐξόχου κόρης της, ζῆ λησμονημένη, διασώζουσα μόνον ἀκόμιν τὰ δῶρα δι' ὧν τὴν ἐπροίκισαν αἱ χάριτες, καὶ ἅτινα ὁ πικρὸς χρόνος παρέρχεται σεβόμενος ἐπ' αὐτῆς. . . . Καὶ εἶναι αὐτὴ, αὐτὴ, εἰς ἣν ἀνίκει τὸ **Λεύκωμα**. Μία σελὶς τῆς εὐτυχοῦς ζωῆς της, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ κοσμεῖται ἀπὸ τόσα ῥόδα ποιήσεως καὶ ἣς τὸ τέλος φεῖ! κλείεται ἀπὸ μίαν ἐγκατάλειψιν καὶ ἀπὸ ἓνα τάφον!

Καὶ δι' αὐτὸ, ἠσθάνθην ἐν τῇ ψυχῇ διττὴν ἀθυμίαν, ὅπταν ἀντίκρουσα τὸ Λεύκωμα. Ἐκλαυσα μίαν ἐποχὴν παρελθούσης ποιητικῆς δράσεως, ἔκλαυσα καὶ τὴν τύχην μιᾶς εὐγενοῦς γυναικός, ἥτις εἰς τὰς ἀστραπὰς τοῦ κάλλους καὶ τῆς καλωσύνης, αἵτινες τὴν εὐνοοῦσι καὶ σήμερον, ἐνέπνευσε ποιητὰς, ὧν οἱ στίχοι ἐκθαπτόμενοι τῆς λήθης, ῥίπτουσι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ὁδύνης, τὸ μελιχρὸν φῶς των, ὡς φῶς ἄλλου κόσμου ἐπάνω εἰς τὰ συντρίμματα τῆς εὐτυχίας. . . .

(Μάιος, 1899)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

Εἰς τὸ Λεύκωμα τῆς Κυρίας ***

Ὅτε, εἰς χρόνους παλαιούς, — πρὸ δέκα εἴκοσιν ἐτῶν —
εἶχον ἀκόμῃ Ἕλληνας οἱ στίχοι ἀναγνώστας,
ὅσους ἐκάστη σήμερον ἐφημερὶς πέντε λεπτῶν,
κ' ἐπροτιμᾶτο τοῦ Ζολᾶ ὁ Σουῦτσος καὶ ὁ Ζαλοκώστας:

✱

Ὅτε, ἀντὶ νὰ ψάλλωσι: «Voyer ceci, voyer cela!»
ἔψαλλον αἱ νεάνιδες: «Ὁ ἥλιος βασιλεύει. . . .»
κ' ἐλάλουν ὀλιγώτερα καὶ δὲν ἐγνώριζον πολλὰ,
καὶ ἡ αἰδῶς ἦν ἀρετὴ, οὐδ' ἦτο ἡ σεμνότης χλεύη!

✱

“Ὅτ’ ἔρωτα ἐνέπνεε τ’ ὄμμα νεάνιδος δειλῆς,
καὶ τὸν ἐξῆπτε — φοβερὸν! — μέχρις ἀχροστιχίδος·
ὅτε δὲν ἦτο πρόχειρος ὁ ἔρωσ τόσον καὶ πολὺς,
οὐδ’ ἦτο εἰς τὴν ἀγοράν, ὡς τώρα, ἀφθονον τὸ εἶδος.

✽

Τότε, ὡς μνημονεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς,
ὑπῆρχον καὶ λευκώματα. Ἄλλὰ δὲν περιεῖχον
εἰκόνας, ὅπως σήμερον, ἡθοποιῶν ἐπιτυχεῖς.
Ἦν ἄλλος τότε ὁ συρμός. Ἦσαν μικρὰ ταμεῖα στίχων.

✽

Χρυσόδετα, περίκομψα, μικρά, μεγάλα, καινουργῆ,
ἀνέπτυσσον προκλητικῶς τὰ φύλλα τὰ λευκά των,
κ’ ἐταμειεύετο ἐκεῖ φιλί’ ἀγάπη καὶ στοργή,
ἢ ἔμπνευσις παροδική, ποιητικὸς ἀστήρ διαττων.

✽

Αἱ δέλοιοι των ἠνοίγοντο εἰς ὥρας λύπης ἢ χαρᾶς,
καὶ συνωμίλου δι’ αὐτῶν παρόντες καὶ ἀπόντες·
πνοή τὸ κενοτάφιον ζωῆς ἐπλήρου νεαρᾶς,
καὶ ἐπανήρχετ’ ὁ φυγών, καὶ ἀνεβίουσι οἱ θανόντες.

✽

Καὶ τὸ δυσφύλακτον ἐκεῖ ἐφύλαττ’ ἕκαστος παρόν,
καὶ τὸ σεμνόν του λείψανον ἠγάπα καὶ ἐτίμα . . .
Τώρα; Εἶναι ἀτμάμαξα ὁ βίος! Ἔχομεν καιρόν;
Ἐμπρός! μήπως προλάβωσιν ἄλλοι τὸ μέλλον . . . καὶ τὸ χρῆμα!

✽

Τίς τρέχων τώρα ἴσταται ν’ ἀκούσῃ ἔν: «κατευδοῦ!»
Τίς εὐκαιρεῖ τὴν μνήμην του ὀπίσω του νὰ σώσῃ,
τὸ ὄνομά του σημειῶν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ;
Τίς θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ; καὶ τίς νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι;

✽

Ἄς τρέχουν ἄλλοι ἀπνευστί! Ἐγὼ βαδίζω σταματῶ
ὅπου σκιά μὲ προσκαλεῖ καὶ δρόσος μοὶ προσνεύει.
Εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σταθμοῦ τὴν μνήμην μου κληροδοτῶ,
κ’ εὐγνώμων ἢ καρδία μου αὐτοῦ τὴν μνήμην ταμειύει!

(Ἐν Ἀθήναις, τῇ 22 Ἰουνίου, 1883)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΕΑΝ εἰς τὸν ποιητικόν, Κυρία μου, ἀνθῶνα,
“Ὅν τέγγη κ’ ἔμπνευσις ὁμοῦ ἔχουν φιλοτεχνήσει,
Τὰ ἀνθή μου τὰ πενιχρά· ἀποτελοῦσι μόνα
Ἐν γλυκυτάτῳ ἔασι τὸν σκυθρωπὸν χειμῶνα,
Μὴ λησμονῆτε πὺς χειμῶν βαρὺς ἔχει μαστίσει·
Πεζότητος τὸν ἄλλοτε βιοῦντα ἐν ποιήσει.

✽

Ἐπταίσα, ἴσως ἄφησα νὰ κοιμηθῆ ὁ σπόρος·
Ἄλλὰ δὲν ἔπταισα πολὺ . . . Ἀκόμη νεανίας
Εἰς τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν ἀφέθη παραφόρως·
Ἐνθουσιῶντα, καὶ πρὶν ἢ μὲ καταλάβῃ κόρος,
Τὸ βεῦμα μὲ παρέσυρε τῆς πέριξ κοινωνίας
Καὶ τῆς σφριγώσης ἔπνιξε πάντα παλμὸν καρδίας.

✽

Βλέπετε ἡμὴν ἀσθενῆς κ' εὐκόλως ἐνικήθην.
Ἐπαυσα γράφων, δυστυχῶς χωρὶς νὰ λησμονήσω·
Ἦπνον πεζὸν ἔτη μακρὰ ἔκτοτε ἐκοιμήθηην,
Πλήν τῶν ὀνείρων οὐδ' αὐτὸς μοι ἔδωσε τὴν λήθην.
Ἐπαυσα γράφων . . . ἔκτοτε δὲν δύναμαι νὰ ζήσω,
Χωρὶς ὀλίγην ποίησιν νὰ ὀνειροπολήσω.

✽

Πόσην πολλάκις ποίησιν καὶ ὀνειροπολήσεις
Ἡ φιλική σας ἔκτοτε ὑπέθαλψεν οἰκία,
Ὅποτε εἰς τοῦ Δάντου μας τὰς ὑψηλὰς ποιήσεις
Ἐλησμονοῦμεν τὰς πεζὰς ἡμῶν ἐνασχολήσεις.
Οὕτω καὶ τώρα εἰς ὑμᾶς, ὀφείλεται, Κυρία,
Ἐὰν ὀλίγην ποίησιν ἡσθάνθη ἡ καρδία.
(Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1883).

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝ στίχους ἄλλοτε πολλοὺς
Ἀμέριμνον παιδίον ὅτε ἡμην,
Εἰς χρόνους ἄλλους, εὐτυχεῖς, καλοὺς,
ἽΩν ἀνεξάλειπτον τηρῶ τὴν μνήμην.

✽

Ν' ἀκούη ἐπικλήσεις γοερὰς
Ἐπάνω ἐβαρύνθη ἡ σελήνη,
Καὶ ποιημάτων μου σειρὰς μακρὰς
—Πολλάκις ἡ ἀνύπαρκτος—ἐκείνη!

✽

Ἄνθη, ἀστέρας, οὐρανὸν καὶ γῆν,
Ἐρωτα, ἔαρ, πόθους, ἀναμνήσεις,
Νύκτα, ἐσπέραν καὶ χρυσὴν αὐγὴν,
Ὅλα συμφύρων ἔγραψον ποιήσεις.

✽

Τῶν φίλων μου τὰ ὄτα συνεχεῖς
Ἐφίσταντο τὰ δύστηνα παθήσεις
Ὅτ' ἔνθους καὶ ἐκ δόξης εὐτυχῆς,
Τὰς νέας τοῖς ἀπήγγελλον ποιήσεις.

(Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16^ῃ Δεκεμβρίου 1883)

Μονήρης ἔτρεχον νὰ ἐμπνευσθῶ
Ὅπου ὑπῆρχε κόσμου ἐρημία,
Ἵνα εἰς κόσμους ἄλλους ἐξαρθῶ·
Τί νόσος φοβερά, καὶ τί μανία!

✽

Ἄλλὰ παρῆλθε . . . Τώρα ἡ ψυχρὰ
Ἐβώθανε κ' ἐμὲ πραγματικότης,
Ἡ νόσος μου ἰάθ' ἢ φοβερά,
Καὶ ταπεινὴ μ' ἐκάλυψε πεζότης.

✽

ἽΩ! εἰς τὸ λεύκωμα νὰ χαραχθῆ
Αὐτό, Musset ἀροῖζει μελωδία,
Καὶ δὲν εὐρίσκει θέσιν νὰ κρυφθῆ,
Ψυχρὰ, ὡς ἡ ἐμή, πεζολογία.

✽

Ἄν ἦλθον θέσιν διὰ ταύτην ἐκζητῶν
Εἰς τὸ θρασὺ συγγνώμην τόλμημά μου!
Τῶν λόγων κάτω τῶν πεζῶν αὐτῶν,
Εἰς μνήμην μόνον θέτω τὸνομά μου.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΟ τραντάφυλλο

Μπουμπουκοτό,
 Τὴν ὠραιότησου
 Πῶς νὰν τὴν πῶ;
 Ἄν αἰσθανόσουν
 Τὴν ὠμορφιάσου,
 Θὰ ἦτον ὀλόγαρη
 Κ' ἐσὲ ἢ καρδιάσου.

« Ἄχ, τὴν αἰσθάνομαι
 « Τὴν ὠμορφιάμου,
 « Μὰ κλαίει κι' ὀδύρεται
 « Μέσα ἢ καρδιάμου ».
 Ὁραῖο τραντάφυλλο,
 Ἐσὺ στενάζεις;
 Σὺ ποῦ Παράδεισο
 Παρομοιάζεις;
 « Εἶναι στὰ φύλλα μου
 « Ἡ ὠμορφιάμου
 « Μὰ σκουλίκι ἄφανο
 « Τρώει τὴν καρδιάμου ».
 Πολλῶν ζηλεύουμε
 Τὴν εὐτυχιά τους,
 Ποῦ σκουλίκι ἄφανο
 Τρώει τὴν καρδιάτους.

(Εἰς Ἀθήνας 1884)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Πραγματικῶς, ἔγινε διὰ τραντάφυλλο, εἰς τὴν καρδιά τοῦ ὁποίου ἐφώλυε σκουλίκι.
 Α. Λ.

ΜΥΘΟΣ

ΜΕΣΑ σὲ κῆπο ζηλευτὸ ἐζοῦσε ἀνθισμένο
 Μικρὸ λουλουδι μενεξέ 'ς τὰ φύλλα του κρυμμένο,
 μιὰ πεταλοῦδα πέρασε, τὸ μῦθό του ζηλευεῖ,
 τοῦ εἶπε πῶς τ' ἀγάπησε κ' ἐκεῖνο τὴν πιστεύει.
 Ἦταν ἀγάπη ψεύτικη τὸ πλησιάζει μὲ χαρὰ,
 βυζαίνει ὄλο τὸ μέλι του καὶ φεύγει μὲ γοργὰ φτερά.
 Καὶ δίχως μέλι τὴν αὐγὴ τὸ μενεξέ τὸν εἶδα
 ὡσὰν καρδιά πού ἔμεινε χωρὶς καμμιά ἐλπίδα.

✱

Τὴν ἄλλ' ἡμέρα πέρασε μιὰ καστανὴ παρθένα
 κ' ἐστόλισε τὰ στήθη της τὰ μυριολατρεμμένα
 μὲ τὸ φτωγὸ τὸ μενεξέ, γιὰ μόνον της καμαρί,
 κ' ἔζησε δευτέρη ζωὴ ὁ μενεξές μὲ χάρι.
 Ἡ πεταλοῦδα ἢ ἄπιστη σὲ λίγο χρόνον ξεφυγῆ,
 ἔχει γιὰ νεκροχρέββατο ἄγρια χόρτα μοναχὰ
 καὶ μ' ἀσπλαχνία 'ς τὴ φωνὴν μυρμήγκια τὴν τραβοῦνε! . . .
 Καταραμέναις ἢ καρδαίσις πού ψεύτικ' ἀγαποῦνε!

(Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1884)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΕΡΟΝ . . . ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΒΙΑΣΤΟΝ

Ψ_{ΕΥΣΤΗΝ} μὲ εἶπετε, κυρία μου,
 Κ' ἐδικαιούμην νὰ θυμώσω·
 Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐπιθυμία μου
 Μοὶ λέγει νὰ σᾶς δικαιώσω.

✱

Ἰμέτερον καὶ τοῦτο τρόπαιον·
 Γίνομαι ψεύστης! . . . Σᾶς ἀρκεῖ;
 Κ' ἐν ψεύδος ἄλεγω ἀποτρόπαιον·
 — Κυρία μου, εἰσθε κακὴ!

(Ἀθῆναι, 7 Μαΐου 1886)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Η ΝΙΝΑ

ΣΩΣ λοιπὸν Νίνα μου νομίζεις ὅτι οἱ ἄνδρες οὐδέποτε ἀγαποῦν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας των, μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ψυχῆς των;

— Ναι, τοῦλάχιστον εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Κάποτε μοῦ ἔλεγες ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες στεροῦνται καρδίας, ἀλλὰ δὲν ἔλεγες τότε ὅλην τὴν ἀλήθειαν . . . ἐνθυμεῖσαι μάλιστα ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις!

— Ναι, τὸ ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἀπὸ τότε κάποιο ἀνεξήγητο αἰσθημα μὲ κατελάμβανε πάντοτε εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου! . . .

Ὁ διάλογος οὗτος ἐστομισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Νίνας, ἐπροξένησεν εἰς ἀμφοτέροισι καταπληξὴν παρεμφερῆ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἰσχυρὰν ἔκρηξιν κεραυνοῦ. Αὐθωρεὶ νεφύδιον θλιβερὰς ἐκπλήξεως ἐπεσκίασε τὸ πρόσωπον τῆς νεαρᾶς κόρης ἡ ὁποία συνηθισθάνθη ἅπασαν τὴν σπουδαίτητα τῶν λόγων του. Μόλις πρὸ μιᾶς ἑβδομά-